

SETMANARI del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA

ACTA

de constitució del

Moviment Socialista de CATALUNYA

AMB el nom de Moviment Socialista de Catalunya es constitueix un organisme, ampli d'estructura i de disciplina, amb la missió de reagrupar les forces obreres, pageses, intel·lectuals i tècniques, que acceptin i tinguin fe en el Socialisme com a forma d'organització econòmica política i moral de la societat.

Adopta el lema de Federació, Democràcia i Socialisme, sistemes que representen avui, respectivament, la millor expressió de l'exercici dels principis de llibertat, en les formes de convivència entre els homes i entre els pobles, en l'aplicació dels drets d'autodeterminació de l'individu i en l'organització més justa i humana de les relacions polítiques i econòmiques entre els homes.

Assisteixen a la reunió representacions de la « Unió Socialista de Catalunya », de la « Federació Catalana del P.S.O.E. », del « P.O.U.M. », i individualitats pertanyents a diversos sectors.

Consideren que es missió seva:

1. Dirigir l'acció política socialista de Catalunya.

2. L'educació de les masses treballadores — intel·lectuals i manuals — a la idea del Socialisme.

3. Defensar i entobastir la personalitat de Catalunya en tots els seus aspectes, considerant que és un deure i un sentiment dels treballadors de Catalunya d'interpretar el desig i la voluntat de tot un poble a través del principi clàssic del Socialisme: Reconeixement del dret dels pobles a disposar d'ells mateixos.

4. Portar la iniciativa d'estructurar a tot amb les formes que demana la lluita en l'actual etapa històrica — totes les expressions de l'activitat en el camp polític, sindical, cooperatiu, tècnic i cultural dels treballadors de Catalunya. I de cercar les formes d'una coordinació superior i general d'aquests sectors del món del treball.

5. Establir en una forma federativa les relacions amb el Socialisme peninsular per a donar-li organitzament la unitat d'acció i de pensament indispensables que faci de les organitzacions socialistes la força motriu i l'espina dorsal en el procés polític hispànic; ho i conservant cadascuna l'estructura autònoma que els permeti d'interpretar fidelment les característiques del país on es desenvolupen. Les relacions internacionals del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA seran d'elaborades conjuntament amb l'organisme socialista peninsular.

La Federació Catalana del P.S.O.E. no pot considerar-se com a heretida mentre no sigui ultimada un acord entre la direcció del seu Partit i el Moviment Socialista de Catalunya.

SIS ANYS

No seria molt afrevit dir, que després d'uns mesos i poster d'unes setmanes d'haver passat la frontera de França, la majoria dels refugiats asseguraven, a qui volgués escoltar-los i s'asseguraven a ells mateixos, que per a ells havia acabat per sempre la seva intervenció, més o menys directa, en la política activa de la nostra Península. I aquesta expressió i aquest sentiment, s'afirmava més i més en el seu esperit i esdevenia voluntat; decidida, a mesura que augmentaven les seves vicissituds, els seus mals i les seves decepcions de caire moral, pel tracte que rebien i per la comprovació diària de l'abandon per part dels que anomenaven els « nostres ». I cada home i cada grup i cada organització tenia els seus « nostres ».

Més tard, aquesta majoria d'exiliats polítics, seleccionada per ella mateixa sobria pas en els atzars de la vida de l'exili, es reagrupava segons les afinitats més aviat de caire espiritual que polític, i feu que renalsés en ells una nova vida, — plena de sobria, és veritat, — però plena també d'esperança i de fe, produïda del contacte amb l'amic bo, comprensiu i humà que abans.

En anys clarificaren les ferides

moral i com a resultat de la compenetració moral que s'havia establert, inconscientment i pausadament arribaven a un aproment polític. Pels arribar a coincidir en el desig fervent de regeneració i de renovació total dels vells mètodes. Per que la Democràcia obrera fos un fet positiu i no un mot buit per tal d'arribar a un règim social oposat completament al de l'« Estat-Gendarme » propi del liberalisme i de la burgesia el qual es limita a la protecció de la llibertat personal i de la propietat.

Aquesta majoria anhelava i volia la unió de la classe treballadora per a aconseguir amb un nou règim social un més alt nivell de vida i capacitar-se per al poder. L'esperit d'aquesta majoria, modelat a la idea del Socialisme, es basa en una idea positiva i per tant és un esperit fort i apte.

I els que han sofert i han envellit en aquests llargs anys d'exili, veuen avui renéixer en el seu cor el desig de lluita i d'acció mancomunada entre la classe treballadora perquè les seves idees justes siguin realitzades i perquè la Democràcia i el Socialisme siguin fets i no paraules buides.

A. TOMAS.

Editorial

POLITICA D'ALIANCES

Si a l'hora de néixer el nostre Moviment haguéssim trobat resolta a unió de totes les forces que representen orgànicament Catalunya tota la Península, no hauríem fet res més que solidaritzar-nos-hi i ocupar el nostre lloc en l'àrea del moviment obrer. El panorama actual, no es presenta així. Tota la política d'aliances es debat en un estat de confusió, que no solament desorienta les masses, sino que té sotmeses les organitzacions a una tensió i una vigilància particulars. Sembla que si cadascú interpretés la seva voluntat pròpia d'unitat no costaria gaire d'anar pel bon camí. El que passa, és que cadascú vol interpretar aquesta voluntat segons el seu punt de vista particular de resoldre el problema peninsular, l'egoisme d'interessos ens fa perdre la visió de conjunt.

A casa nostra necessitem la unió per prendre confiança en ells ma-

La política d'aliances es de bat en una confusió que desorienta les masses. Els exiliats la discuteixen dintre d'una llibertat que no gaudeixen a casa nostra. Hom diria que preparen una expedició colonitzadora. Poies no ens unim perquè no depenem dels menys de nosaltres la capda de Franco.

La nostra unió ha de tenir prou consistència per a influir l'opinió dels països combatents. A Catalunya, cal apropar el fet nacionalitari com a tret d'unió. La classe treballadora de Catalunya ha de presentar-se unida davant la política d'aliances.

teixos i donar-la a les masses. Al·lades encara avui de l'acció dels grups clandestins. Necessitem que els donem una pauta simple a seguir. Tots saben el que volen però no estan en condicions de pulsar-ne democràticament els matisos. D'engu de la fugida dels alemanys, la qual va desordenar el nostre impetu, que no ens hem parat a reflexionar les penibles condicions de vida dels que resten allà baix i discutim ací dintre d'una llibertat que ells no tenen. De vegades dona la

sensació que ens debatem en la preparació d'una expedició colonitzadora i discutim com farem les nostres instal·lacions en arribar-hi i la part de botí que ens pertoca. En això excel·leixen moltes de les personalitats que podríem anomenar « vell règim ».

Anem amb compte. Avui les condicions per a guanyar la República són pitjors que les del 14 d'abril, car aleshores no hi havia les imbecilitats estrangeres d'ara.

Absents de la realitat i existents en les nostres divisions les nostres intransigències i la incommensurable irresponsabilitat dels que creuen que no han de fer res més que solidar-se a la seva situació anterior, que no ens passi, que les atribucions que ens restin a discutir algun només les de determinar si acceptem o no de retornar a casa nostra dintre un nou règim imposat des de l'exterior i sense el nostre consentiment, quan ens creiem discutir el que nosaltres volem establir-hi.

No sembla pas que la situació a la Península es resolgui abans que s'acabi la guerra a Europa i es consulti, poc o molt, la situació que aquest fet pugui crear. Es per això que no ens unim amb més facilitat, perquè no depenem de nosaltres mateixos determinar la capda de Franco. Si una indicació veritable i seriosa hagués estat feta per les nacions, l'única que la guerra pot estar disposada a recolzar en el problema hispànic, la unió hauria cristal·litzat entorn de la solució o hi hauria dos grups definits: el dels que l'acceptarien i el dels que no l'acceptarien. Però almenys, estarien fixats.

L'important i prement avui de la política d'aliances, és que tingui prou consistència i ofereixi prou garanties per a influir l'opinió dels països combatents, per tal d'alterar la influència dels interessos conservadors en la seva pressió damunt les decisions governamentals i aduec militars. Pensem que la nostra Península forma part de la reraguarda del front occidental, en un dels moments més espectaculars i inquietants pel capitalisme mundial.

Aquest lèxic assenyat és propi: que s'eligi entre ells els organismes dels treballadors, a l'hora de prendre resolucions d'unitat d'acció amb els republicans. El que no és propi, per nosaltres, és que partits i personalitats de la burgesia especulïn amb aquesta responsabilitat del moment històric per a fer-se la lluita que a espalles de les masses, poden delegar. El moviment obrer es deixa influir per aquesta ambició a la reacciona en contra, per la vista, sovint el principal objectiu que és l'alliberació del nostre poble. Forçat a encarrillar-se cap a una apreciació contemporània del moment polític actual, es resisteix a concebir-ne pel seu propi compte la realitat. Aquesta encarriment és degut a una apreciació massa local de la situació. En la guerra mundial la que ha continuat el nostre 1939; i les solucions en conseqüència seran les que surtin de la guerra i no les que podria inspirar-nos el regust d'aquella època.

On hi ha un problema d'ordre general que actua de força unificadora, com el fet nacionalitari en els casos de Catalunya i Euzcadi, la unió és més possible. Aprofitem-ho, doncs, discutint els punts de coincidència que permetin la cohesió i l'unió, després, a través d'ella, la solució més difícil que és la dels partits obrers i republicans espanyols. Entendre's no vol pas dir acceptar. En tota mena de front únic d'acció, els punts de coincidència per a unir-se no responen mai exactament al desig de cap dels seus components.

Ara bé, creiem que el moviment obrer i pages si vol veritablement donar una sensació de responsabilitat ha de garantir primer la seva pròpia unitat d'acció. Seria un error que la classe treballadora de Catalunya és presents desassociada en una hora de tanta gravetat, l'interès del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA és la de continuar les gestions que està fent per a procurar-ho.

EL NOU MOVIMENT OBRER CATALA

ELS obrers catalans hem començat una conversa i no pas per a parlar d'interessos particulars, sino per tal de trobar solucions als diversos problemes que Catalunya té plantejats.

No sentim cap mena de rencor. En el terreny nacionalitari acceptem els adversaris i nemes treballarem per la grandesa de la Pàtria; grandesa que serà real i efectiva quan hauran desaparegut les injustícies socials i Catalunya, en completa llibertat d'acció les veles desplegades al vent, duguï a terme la seva gran obra: la d'humanisme i civilitat arreu del món.

Massa temps les discussions estàn, sobre principis i concepcions abstractes, sovint d'importació, han emmascarat el nostre pensament, perquè avui repetim els mateixos errors.

Nosaltres som un moviment de renovació, una força naixent ampla i gran; un portal obert de bat a bat a les inquietuds universals. Renunciem als termes antics, als dogmes; cavalcant damunt de la realitat trobarem les solucions justes i els mots de soca-i-arrel catalans que expressin fidelment les diferències socials.

Els catalans, tenim l'obligació de dur a bon fi l'obra immensa i generosa de recobriment peninsular. Nosaltres, catalans nacionals, no ignorem que posem una indústria de transformació, no bàsica, i que la nostra expansió i

riqueza depenen en bona part del benestar de la península.

Sanxo Pança i el Quixot domèstics a Catalunya: la realitat de cada dia i l'ideal. És a dir, el principal factor de l'economia ibèrica i el sentiment socialista.

I mai no disputarem amb ningú encara que en valgui la pena. La disputa sempre és estèril, és una mena de camí ple de codols, perillós i intransitable. Aspirem a esdevenir un factor positiu i dinàmic; i no pas negatiu. Un organisme intervencionista que res de que es trobi a casa nostra no ens sigui estranger ni indiferent. Volem treballar per Catalunya i que la nostra Pàtria compti amb nosaltres per a totes les empreses de volada i d'ambició.

I en totes les branques de l'activitat humana i en tots els organismes s'originen reasons de la nostra veu, càlida, vibrant, responsable. Aquesta veu, que avui ja veu del Pallars al camp de Tarragona, de la Maresma a la ribera del Segre.

No som un partit: som una voluntat invencible de renaixement, són el vent reconfortant de la consciència, la qual, esmunyint-se per les escales de les portes i finestres, breçola els infants: la Catalunya jove i redreça els obrers; la Pàtria sofreix.

No som un partit, som el vent de l'esperança.

E. BRUFAU.

Explicació de la Convocatoria per a la creació d'un MOVIMENT D'UNITAT SOCIALISTA A CATALUNYA

Proposit

La reunió del dia 14 de gener del 1945 és la conseqüència d'una sèrie de gestions, de contactes i de relacions sovint personals, que de fa temps coincidim a fer, nosaltres aquí a l'exili i altres companys a Catalunya.

El propòsit és de buscar alguns punts de coincidència es poden trobar entre els diferents sectors del moviment polític obrer de Catalunya que per mitjà de reunir-los en un mateix organisme d'acció. Puntualment a quin punt la voluntat que tots tenim d'arribar a una entesa és un factor prou fort, malgrat les diferències d'apreciació que pogués haver-hi per a obtenir-lo.

En els rangs de les organitzacions i també en moltes individuals

l'itats aïllades s'han operat evolucions que, com que han estat fetes sobre la base de les concepcions polítiques que abans ens separaven, podria molt ben ésser que, avui, convergissin en l'apreciació d'un dels moments històrics de més transcendència. I seria lamentable que el prejudici d'hàbits orgànics malbaratessin la possibilitat d'entesa.

Però i ens fem aquesta convocatòria del dia 14 de gener, precisament per a poder trobar-nos en presència de punts comuns diversos i de diferents sectors del moviment obrer de Catalunya, per tal de veure si pot sortir-ne un acord, petit o gran, que en l'acció futura menyscolze a colze forces polítiques obreres que restaven dividides.

Necessitat d'un fort moviment polític obrer a Catalunya

AIXÍ com a l'interior de la Península l'espina dorsal de la revolució de democràcia i les possibilitats de transformació socialista radiquen sobre el P.S.O.E., a Catalunya, tot el temps de la República, el rol preponderant l'ha jugat un partit republicà burgès. El moviment obrer hi és més dividit que en altres llocs, car a més de les seccions catalanes dels partits peninsulars hi ha els petits obrers autòctons.

El factor més important de divisió ha estat el problema nacional de Catalunya, el qual ha fet néixer

agrupaments essencialment catalans a contraprop dels agrupaments polítics obrers de reflexe peninsular.

Seria absurd que volguéssim desconèixer aquest estat de coses i que esquivéssim de trobar-hi la solució que s'imposa. L'absurd no el cometem deliberadament. Prejudicis i hàbits impossibiliten que ens parem a raonar com cal allò que impedeix que el moviment obrer porti a terme una de les seves missions elementals: la d'unir-se.

La realitat nacional de Catalunya factor d'unió

El fet polític que representa la realitat nacional de Catalunya no soament no volem esquivar-lo sino que tots sentim que ha d'ésser considerat com un factor progressiu dintre el propi moviment obrer. No ha de coaccionar-nos l'apreciació que el moviment obrer peninsular pugui tenir del problema nacionalitari, ja que ell no sent ni viu la diferència que es forma a Catalunya del procés polític espanyol. Nosaltres tenim el deure de prendre

l'actitud més justa i més realista benefici del moviment obrer i determinar pel nostre compte les formes que millor serveixin els interessos que defensam, que no son solament els d'una classe, sino els de tot el poble de Catalunya. És així que servirem millor, també, els interessos de tots els altres pobles peninsulars. Tota altra cosa seria perllongar la incomprensió que ens fa molt pocaltres, mateixos.

El raonament que hauríem de

fer-nos és d'una simplicitat extraordinària. Si un dels motius més importants i permanents de divisió és el problema nacionalitari, per què no lusen a la inserva i, fent-nos el nostre, no el fem servir de comú denominador per a la unió?

La conjunció de dos republicans catalans i del moviment socialista espanyol és evant que ha portat la vida política de la República a sotragrades. Els republicans catalans juguen el rol de «tandem» de la República puix que galvanitzen, entorn seu, tot un poble per a la defensa de les seves característiques diferencials. És una cosa evant que un gran partit dels treballadors de Catalunya que reflecteix exactament l'espèit del país transformant la conjunció republicano-socialista en la veritable unitat d'acció del moviment obrer peninsular.

Ningu no pot alegar que les seccions catalanes dels partits peninsulars representin a Catalunya la part considerable d'immigració vinguda de l'interior de la Península. Les característiques particulars del nostre procés polític juguen igual per elles que pels altres habitants de Catalunya. I la realitat ens ha demostrat que en tots els esdeveniments polítics d'importància, aquestes masses s'han identificat millor amb les formacions polítiques autòctones que amb les seccions catalanes dels partits peninsulars. És que el moviment nacionalitari de Catalunya representa, en el procés polític peninsular, un dels factors progressius de més transcendència.

Les divisions de tendència

Un altre dels factors de divisió, que no és pas particular de Catalunya, son les divisions clàssiques del moviment obrer esdevingudes al llarg del temps i entorn de moments històrics i de desenvolupaments econòmics, diferents dels d'ara i sovint superats. Ens mantenen dividits perquè hem creat uns interessos orgànics i de concepció amb els quals ens hem acostumat i en els quals hem considerat la divisió com immutable. La concepció ideal de la llibertat i la solució socialista de l'economia son contràctants. Sense l'una no es conceben l'altra. Formules i actituds que moltes formacions socialistes podien haver adoptat, en el curs del seu combat i que podien semblar, a algunes tendències del moviment obrer, com un atemptat a l'exercici de la llibertat i un tribut a la intolerància, son avui rebutjades, ja que l'experiència i el moment històric reclamen, més que mai, que la idea, la defensa i l'exercici dels principis de llibertat formin la concepció moral del socialisme.

No resta ja cap organització obrera a la Península que no creui en la necessitat d'una reestructuració política de la seva concepció ideològica. La nostra experiència passada i el desenvolupament de l'economia

en un pla mundial obliguen, avui, a qualsevol ideologia del moviment obrer a plantejar-se els problemes d'organització política del país i, fer tant, el de la seva intervenció. Per altra part, la concepció moderna de l'Estat futur, el problema d'una democràcia permanent i el de la gestió econòmica a través dels organismes representatius del treball plantegen la intervenció política i econòmica dels Sindicats — com a pilars bàsics — en l'estructura de l'Estat. Tota la teoria del Socialisme pren una realitat que el moviment polític socialista ha de comprendre i fer-se seva.

Després de la Revolució Russa fins a l'adveniment del feixisme el sistema capitalista sofria una gran crisi. El moviment obrer, però, es debatia en la discòrdia i la inconsciència i perdé una ocasió històrica. Ara sobre un nou període. La classe treballadora sortirà d'aquesta guerra desfermada. Cal que el seu reagrupament a cada país es faci ampli, ràpid i, sobretot, consistent; altrament, corre el perill que en l'interent d'establiment de la nova etapa del capitalisme, l'acció del moviment obrer no tingui la transcendència necessària que reclama el compliment de la seva missió històrica.

Petits partits i seccions de partits peninsulars

Això obliga a plantejar-nos, d'una vegada, la relativitat revolucionària dels petits partits i de les seccions de partits forasters al procés polític del nostre país.

Logicament, en la vida política i econòmica d'un país, tot organisme que no representi una força d'opinió i d'interessos prou i important per a garantir la continuïtat democràtica, no pot ésser considerat més que com un agrupament per a una interpretació política de tendència. És a dir: que un partit polític dels treballadors ha de representar — dintre un sistema democràtic — una força cohesionada prou forta perquè no es pugui fricar envanent ni retrocedir sense comptar amb la seva actitud política.

Petits partits, seccions de partits peninsulars o creacions d'emergència — com son els fronts unics d'ac-

ció — i tota altra cosa que no sigui una força concentrada de forces dintre una mateixa disciplina, no son res més que un desig de partit, un anèxe, una voluntat teòrica, o una elocució política, segurament respectables, però sense l'efectivitat revolucionària que reclamen els moments actuals.

El que cal, és que les expressions de tendència i les diferències d'interpretació siguin garantides en el partit dels treballadors per un rigorós exercici democràtic interior. Exteriorment, però, s'han de fondre en una mateixa cohesió i disciplina. Son tantes i tantes les raons que hi ha per a fer una revisió general de l'actitud i de les diferències entre el moviment obrer, que podem ben bé escollir el moment històric excepcional que vivim per a fer-les.

Missió d'aquest reagrupament de forces a Catalunya

En l'ordre interior, l'existència d'un gran reagrupament polític obrer a Catalunya produirà un canvi de relació de forces que tindrà l'habitual equilibri polític. És a aquest moviment que recau el deure de reestructurar Catalunya a les reformes nascudes de la convulsió internacional actual, d'enrobar la seva personalitat nacional i de donar-li el to de país-pilot dintre el concert dels pobles peninsulars.

Si no fem un gran partit obrer capaç de defensar i d'aplicar aquestes noves concepcions nascudes de la guerra, el nostre país, industrial i amb ell tota la Península seguirà en aquest estat d'endarreriment endèmic que el fa subjecte a totes les intervencions exteriors.

Les necessitats d'una interferència econòmica profunda entre els pobles fara que n'elxin formes de relació i d'estructura polítiques diferents per a garantir fins on sigui possible la sobirania i les característiques de cada país. El federalisme, interpretat d'aquesta manera, serà la fórmula política adoptada per aquesta interdependència. Formules

de convivència que a la Península poden representar la solució d'un dels problemes més vius i progressivament més importants de la revolució democràtica.

Catalunya, que doctrinalment i popularment és la seu peninsular de la idea federalista, ha d'interferir els altres pobles ibèrics, vertebrant així, d'una vegada, el país. Única manera de destruir, per a sempre, tot reviscolament de les forces reaccionàries, les quals treuen la seva força estructural de l'ultraliberalisme.

El moviment obrer que ha iniciat en el seu programa el federalisme com a forma més justa de relació entre els pobles, té la missió de portar-lo a l'antlació en el seu país, on la coexistència de diferents problemes nacionalitaris obliga a trobar sistemes de convivència que, a la vegada que reforcen cada personalitat nacional, enriqueixen la col·lectiva de la Península.

Aquest agrupament polític de les forces obreres de Catalunya que hem a crear dona l'oportunitat de

DECLARACIÓ POLITICA IMMEDIATA

EL MOVIMENT DE CATALUNYA declara que tot i no estar d'acord amb la Constitució del 1931 i amb l'Estatut de Catalunya del 1932, considera que per a afavorir la unitat de totes les forces antifeixistes en la lluita contra el règim franquista, pot acceptar, com a punt de coincidència, el restabliment de la legalitat republicana i estatutària.

Propugna i creu indispensable la constitució d'un Bloc de les forces obreres, pageses i republicanes de Catalunya i l'establiment d'un pacte amb les altres forces antifeixistes peninsulars.

Veuen amb simpatia la constitució de SOLIDARITAT CATALANA la qual uneix les forces republicanes i les de la resistència. EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, organisme polític dels treballadors, considera que, abans de prendre una determinació particular, el seu deure és d'establir contacte i punts de coincidència amb les altres organitzacions obreres i pageses de Catalunya.

PEL COMITE DE COORDINACIÓ
EL SECRETARIAT
Joan ALEU — Josep COLL

fer renèixer amb tot el seu clàssicisme moral la idea del Socialisme. Clàssicisme moral que, interpretat sota l'experiència que ha tingut el moviment obrer de casa nostra i per la que ha viscut i viu tot el món obrer, pot donar la síntesi del moviment socialista de l'hora històrica.

Característiques

No volem prejudicar res sobre la forma que pugui ésser donada a aquesta unitat d'acció del moviment socialista de Catalunya, però si que podem manifestar la voluntat que sigui la que sigui, la seva forma orgànica prengui una permanència, és a dir, que prengui ja les formes més simples i consistents que la capacitin per a l'actuació política.

La reunió del 14 de gener obre un període d'identificació a unes posicions de coincidència que nosaltres mateixos el laborem. No ha d'excloure's però, tota nova aportació que vingui de l'interior de Catalunya o de l'exili. Seria treure-li possibilitat d'obrir aquest període massa aviat car seria tant com obligar les noves adhesions col·lectives o individuals a sotmetre's a posicions definitives, la qual cosa podria impedir el reunir-s'hi.

Creiem que ha d'ésser interès primordial de l'agrupament que constitueix de marxar en completa identificació amb el que parlatament es forma a Catalunya.

Una altra de les nostres preocupacions ha d'ésser la de facilitar, per pacte o per entesa, la unitat d'acció de tot el moviment obrer a la Península. Nosaltres creiem que el moviment obrer de la Península guanya posicions en relació a la nostra robustesa, de la mateixa manera que la nostra acció guanya en eficàcia en tant que pugui col·laborar estretament a l'acció peninsular.

Creiem que les adhesions poden ésser indistintament col·lectives o individuals. L'ideal per nosaltres és que la síntesi socialista que en l'exili, formi una mentalitat pròpia que identifiqui directament els adherents individuals i, a través de les seves respectives organitzacions, els militants col·lectius. Però de indispensable identificació que perem, més tard, de reunir democràticament els uns i els altres.

Tolosa, 1 de gener del 1945.

TREBALLADORS!

Endavant

Necessita el vostre ajut

Subscriuiu-vos-i

Preus

13 números	50 frs.
26 " "	100 " "
52 " "	200 " "

Adreceu

la vostra adhesió al MOVIMENT SOCIALISTA

de CATALUNYA

TOULOUSE (Hte-Gne)
10, Rue de la Trinité, 10

Salvador SERRA.

QÜESTIONS I POLEMICA

El Moviment Socialista de Catalunya decidí a plantejar i a conversar sobre tots els problemes comença avui per aquests dos:

1. LA INTERPRETACIO SOCIALISTA DEL CATALANISME

El catalanisme no és una tendència política. És la interpretació d'una voluntat de reconeixement de la personalitat nacional. El catalanisme ha d'ésser l'expressió d'una necessitat de llibertat.

El treballador que a Catalunya és anticatalanista, és un inconscient reaccionari. El treballador que a la resta de la Península és anticatalanista no fa res més que expressar inconscientment l'imperialisme de la seva pròpia burguesia.

El separatisme, a més d'ésser políticament anticatalanista, és una reacció de complex d'inferioritat col·lectiva en relació a l'incomprensio peninsular.

El catalanisme és l'expressió popular que interpreta un dels problemes bàsics de la revolució democràtica peninsular. Els treballadors de Catalunya i de tota la Península, que tenen i tenen el deure d'impulsar a fons la revolució de-

mo-cràtica, han abandonat a la burguesia el plebiscitariari par-incomprensio i per regust d'educa-cio reaccionaria.

Si molts obrers veuen amb recel el catalanisme és perquè la burguesia de casa nostra l'ha fet servir d'escambell per a mobilitzar el poble.

La culpa és dels propis obrers que no han sabut interpretar aquesta voluntat popular i no l'han confosa dintre els seus propis interessos de classe.

El renaixement del catalanisme polític concorda amb el de l'expansió industrial de casa nostra i la de la indústria per a servir la seva missió històrica de insular la burguesia catalana, excessivament reaccionària, a la vegada que sacrificia la revolució democràtica industrial peninsular a l'adulterio del catalanisme que l'interpretava i el féu resclosit i rancit. El 14 d'abril, el catalanisme torna al carrer a l'hora d'interpretar una idea de llibertat, i es popularitza. Ara, a l'entroncar amb el Socialisme, ha de reprendre el sentit dinàmic, intervencionista, que refec el seu rol d'alliberador dels pobles peninsulars.

El plebiscitariari és un plebiscitariari i no de tendència política. Les formes polítiques són simplement la manera d'expressar-lo.

Sols poden resoldre els treballadors perquè no pot espantarlos cap idea de llibertat. La burguesia és catalanista fins que arriba el moment que les necessitats de sobirania s'enfronten amb l'oportunitisme dels seus interessos; aleshores recorren a l'auxili de l'Estat Central al qual nomenaven abans "composament a l'Estat opressor".

La burguesia és catalanista en la forma, en les coses de superestructura social, però no ho és en el

fons de la qüestió.

S'enganyen els nacionalistes catalans que creuen en les possibilitats d'aplicació del dret, d'autodeterminació defensat pels partits que no siguin autènticament organismes dels treballadors. I s'enganyen fins i tot aquells partits exclusivament nacionalistes que amb bona fe creuen poder-lo defensar. Només el Socialisme és, en la seva essència, una forma de relació econòmica i política que fa impossibles les contradiccions que fan vacillar els propis nacionalistes a l'hora de realitzar l'aplicació d'aquell principi.

El catalanisme no pot ésser una idea reaccionària ni conservadora tal com l'interpreta la burguesia i com el mantenen al rest de la Península. Tot el seu procés és de superació i de renaixement. El setanta-cinc per cent dels beneficis liberals i de les concepcions pro-

gressives, econòmiques i polítiques de tota la Península han entrat per Catalunya i s'han gestat a casa nostra. Les dues grans revolucions, la francesa i la russa han entrat per Catalunya. Les formes orgàniques republicanes i les obreres han nascut a Catalunya.

La demagogia ha presentat la idea de la llibertat a Catalunya com el cura-to-rem de totes les injustícies polítiques i socials. No ens deixem enganyar. A Catalunya, com arreu, els treballadors són treballadors i els capitalistes, capitalistes, encara que tots dos siguin catalans i catalanistes.

Es que heu vist algun cop que el patró, pel fet d'ésser catalanista us eviti de lluitar per les vostres condicions de vida i de treball? Es que heu vist algun hisendat que pel fet d'ésser catalanista us baixi l'arrendament o us dispensi de pagar-li les parts?

2. LA UNITAT SINDICAL C. N. T. - U. G. T.

El Sindicat no reuneix els treballadors en tant que tendència política o filosòfica. El Sindicat no és ni un partit polític ni un partit apolític.

El Sindicat és l'organització de tots els treballadors en tant que treballadors, siguin socialistes, anarquistes, comunistes, republicans o catòlics.

El Sindicat és l'organisme de lluita, de gestió econòmica, de democràcia obrera i de capacitat de tots els treballadors.

El Sindicat es regula i viu en una concepció d'associació i de missió de fa més de mig segle, de l'època dels començaments del liberalisme econòmic. La funció moderna dels Sindicats, en aquesta nova etapa d'interferència monopol capitalista i de més profunda intervenció de l'Estat en l'economia del país, l'obliga a contemporanitzar-hi la concepció sindical i, sobretot, fa indispensable una sola Central Sindical.

La divisió sindical afavoreix el capitalisme en tant que crea una dualitat i un egoisme d'interessos orgànics que, en la lluita, els fa arribar a l'antagonisme entre els treballadors.

Si veritablement es vol la unitat sindical s'ha de començar per organitzar cada empresa i cada Sindicat en un sol organisme CNT-UGT.

Hem estat capaços de resistir l'element feixista durant dos anys i mig i no som capaços de fer una sola Central Sindical, condició indispensable per a la victòria. Ens manca esperit de realització.

Si el Sindicat es manté anexas a un partit polític o a una tendència ideològica, no fa res més que de plataforma proselitista i, per tant, s'accentua cada vegada més la divisió sindical. Si deixem el problema en aquestes condicions, sense fusionar les dues interpretacions polítiques diferents que es creen, no hi ha aleshores unitat sindical.

La sola política dels Sindicats és la interpretació general dels interessos dels treballadors com a classe i la lluita per a les seves reivindicacions i per a la seva emancipació, també com a classe i no com a tendència.

Els militants dels partits polítics que estiguin dintre els Sindicats poden defensar les d'incògnites de seu partit en política sindical, subjec-

tant-se però, a les decisions democràtiques sindicals i a la tolerància de les altres tendències. El que no es pot fer, es confondre el Sindicat amb l'organisme de masses del seu partit o voler fer del Sindicat el seu partit polític.

«Els Sindicats han passat a ésser l'eix de l'organització de la classe treballadora com els municipis medievals ho foren per a la burguesia. Si els Sindicats són indispensables per a la guerra de guerrilles quotidiana entre el Capital i el Treball, són encara molt més importants com a mitjà organitzat per a l'abolició total del sistema d'exploitació capitalista.»

Ahí, els Sindicats eren solament els orans de lluita econòmica. Avui, els Sindicats han d'ésser l'element director de l'economia. El Sindicat ha d'ésser l'instrument de la nova organització social amb una ampla democràcia interna. Aquest rol no és possible exercir-lo si no és a través d'una sola Central Sindical.

En retornar a casa nostra ens veurem obligats a suplir l'estructura orgànica dels anomenats Sindicats «verticals», la qual organització és una central sindical única.

La vida de la Central Sindical nacional — sindicalista — que és una sola central sindical — està lligada estretament a la de l'Estat totalitari i l'una i l'altra es regulen per formes antidemocràtiques. És que nosaltres tornarem allà baix amb dues Centrals Sindicals i parlem les possibilitats de la intervenció dels Sindicats a la gestió econòmica del país. Intervenció que hi aferraria la democràcia?

A l'exili, la irresponsabilitat ha fet que es produïssin encara més divisions sindicals. Ja n'hi ha ben bé prou amb dues Centrals Sindicals. El que cal és unir-les i mantenir-se dintre d'elles encara que sovint no s'estigui conforme amb la seva política.

Com menys barregerem els Sindicats a les lluites polítiques de tendència, millors serveis farem a la unitat de la classe treballadora.

Mentrestant, i com a transacció, que els Comitès d'Enllaç CNT-UGT es consolidin en la seva funció de Front Únic de la classe treballadora. Que siguin capaços de continuar com a tals encara que les divisions polítiques futures arribessin a distanciar el pensament polític de les diferents tendències.

Normes

Els que vulguin intervenir en la conversa els preguem que tinguin presents les normes establertes en l'apartat XI de l'Acta de Constitució del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Els originals haurien d'ésser escrits a màquina i a doble espai, però, si això no és possible, cal que siguin almenys ben llegibles i escrits en una sola cara.

Com que l'opinió exposada és exclusivament personal, cal que el treball sigui signat i que l'autor ens faci conèixer la seva adreça. Concé també que ens digui si pertany al MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA com adherent individual o a través d'un adherent col·lectiu.

Salutacio

A LA PREMSA OBRERA

Tot el nostre esforç serà encaminat a acompanyar eficientment la premsa obrera pels camins de la unitat.

Vagi la nostra cordial salutació a la premsa que ací a l'exili representa els interessos de la classe treballadora.

I per damunt de tot, la nostra més sincera adhesió al combat alliberador que mana la premsa clandestina de casa nostra. Tot el nostre impuls serà per ajudar-los i fer conèixer als exiliats d'ací el seu esforç.

A LA PREMSA CATALANA

Lentament els exiliats s'han equipat de la seva premsa. Els catalans hi tenen ja avui una representació nodrida.

Avui s'hi suma ENDAVANT i no creiem predir res si diem que no deixem closa la llista.

Una salutació a tots, amics i adversaris. Procurarem portar el nostre combat amb tota lleialtat i franquesa.

Regència monàrquico-militar

o bé

Regencia republican-conservadora?

El problema espanyol, és a dir el que planteja la caiguda i la successió de Franco, torna al primer pla de l'oci d'un termini més o menys breu, ningú no en dubta. I no són pas les temptatives diplomàtiques que multipliquen per a salvar-se, sigui a Londres, sigui a París, sigui a Nova York, que podrien prolongar-la. Tres ambaixadors s'han enviat a França en poques hores. Per tant, el General Franco no pot fer-se il·lusions sobre el prestigi que disfruta encara a fora, i no deu ignorar que la seva autoritat és per tot arreu considerada com a caducada.

Ha perdut un dels alus que esperava conservar el Nou Món. Aquesta esperança estava fundada sobre la comunitat cultural que podria subsistir entre les repúbliques llatines i Espanya. Però Espanya ha estat orientada per ell dintre de les vies que aquestes repúbliques no acceptaven. Algunes d'entre elles han trencat o estan a punt de trencar l'elles relacions diplomàtiques amb Madrid. D'altres manifesten inclinacions en el mateix sentit. Al Senat de Washington, alguns membres influents es lamenten perquè la Casa Blanca ha mantingut les relacions oficials.

Només l'Argentina, que viu sota un règim de força, no la prova no és lluny, on un governant quasi totalitari fa més atenció als paràmetres dels seus adversaris, refusa de seguir el conjunt dels Estats del Continent en l'actiu enfront del Reich i continua encara el contacte oficial amb la dictadura espanyola. Si demà les repúbliques llatines criden l'la amb ambadors, el cap serà cruel pel General Franco, puix l'economia espanyola desca en gran part d'aquestes repúbliques.

Podem, doncs, considerar el règim franquista com acabat. Però el veritable interregne és referit, ho repetim, a la forma de la seva desaparició i a l'estructura de l'Estat que el succeirà.

El monàrquic no cedeixen, per bé que les seves possibilitats siguin reduïdes i que l'Estat no s'entengui d'Hitler les hagi encara d'eliminar. L'infant Don Juan, que guai enviant els seus agents a un altre estat a fi d'agrupar els seus partidaris, el seu objectiu és de convertir els Aliats en les institucions dinàmiques són més adequades que qualsevol altra per aconseguir la unitat mare dintre la Península i, a més, banda, per conjurar una nova crisi.

Publiquem aquesta relació del «Bull etin Quotidien d'Information» per a donar una visió general de com situen el problema espanyol a l'exterior i de la incertitud que evidencia.

Es dubta que arribi als seus fins. Després d'una victòria temuda molts anys d'absolutisme sanglant, Espanya bota de la força. Els elements autonòmics, per un reflex natural, torna a les or, que exercirien sempre la seva acció ideològica de llibertat i de democràcia, a l'oren el país basc i a Catalunya, no es resten la major part de la població no hagnen a la supressió de les seves cartes estatals.

EL SENYOR FABRA ha fet 77 anys

El dia 20 d'aquest mes, el senyor Fabra, complia 77 anys. A les moltes felicitacions que ha rebut, hi ajuntem ben afectuosament la nostra. Desitgem — i confiem que auxi serà — que l'aniversari vinent el trobarà incorporat de nou a la seva Càtedra de Llengua catalana a la Universitat de Barcelona, i reintegrat als treballs del Gran Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans.

I ens serà plaent en aquests dies de febrer acompanyar-lo a la Confreria o a Sant Mateu a veure els ametelers florits.

tuories que la monarquia, per essència centralista, no posaria totament en vigor. En fi, el corrent europeu no va pas cap a les monarquies, i els exemples de Jugoslàvia i de Grècia estan presents per a demostrar-ho. Cal dir que la personalitat del prebent no té res per a seduir el poble que voldria governar?

Els republicans tenen sense dubte les possibilitats més àmplies. El tot és de saber si una entesa provident o no entre els diversos que poden aspirar al poder. Els que fins ara, creuen que han de reincidir-hi són els senyors Martínez Barrio, Maura i Negre, els quals han jugat un paper en el passat i corresponen a moltes d'idees.

El Senyor Martínez Barrio, que ha presidit l'Assemblea de Mèxic, formada per quasi 120 diputats de les antigues Cortes emigrades, és considerat fins ara com el Cap designat del moviment republicà. L'Assemblea s'ha reunit recentment a la seva capital d'exili on ha estat molt ben acollida pel Govern Mèxic. Però, aquesta no representa una minoria i hom ignora si el seu acord complet, ja que han estat donades algunes informacions referents a aquesta treballa.

El Senyor Maura, republicà de dreta, fill d'un antic conservador bon marcat, ha prou de reagrupar aquestes fraccions presentant-se no solament com un mediador entre llurs tendències, sino com a l'home necessari que asseguraria la transició, amb la pau interior, entre el règim dictatorial i el nou règim. Però l'una amb nombroses dificultats. Primer perquè no inspira confiança als elements d'extrema esquerra, que són poderosos i després, perquè la seva candidatura s'orienta cap a la dreta i que molts homes polítics de la Península refusien de comprometre's, encara que sigui momentàniament, amb el General Franco. El·le creuen que Franco a de sofrir el càstig dels seus actes, i que cap concessió no pot ésser feta al totalitarisme que voldria durament i simplement estirar-se.

El tercer candidat és el senyor Negre, que vol afirmar els seus drets perquè ha estat l'últim dirigent oficial de la República Espanyola i perquè ha combatut fins al darrer moment. Es sospita però comunistes que acaben de publicar un manifest bastant extens per proclamar la seva entesa amb ell. L'assumpte és, però, que cap dels tres pot fer impossible els seus propòsits.

En els números successius hi col·laboraran entre altres:

Ambrosi CARRION Pere BIGATA
Selectivitat.io Doctor SAURET

LLIGIU

i recomaneu

Endavant